

**Міністерство освіти і науки України
Західноукраїнський національний університет
Юридичний факультет**

Кафедра адміністративного права та судочинства

МІЖДИСЦИПЛІНАРНА КУРСОВА РОБОТА
з дисципліни: «Актуальні питання адміністративного права та процесу»
на тему: «Сутність та особливості адміністративної процедури»

Студентка групи ПРм-13

Чорна Катерина Любомирівна

Керівник: д.ю.н., проф.

Кравчук Мар'яна Юріївна

Національна шкала _____

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Члени комісії _____

(підпис) (прізвище та ініціали)

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПРОЦЕДУРИ.....	5
1.1. Поняття адміністративної процедури.....	5
1.2. Основоположні засади адміністративної процедури.....	7
1.3. Основні види адміністративних процедур.....	11
Висновки до розділу 1.....	15
РОЗДІЛ 2. ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ЗДІЙСНЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПРОЦЕДУРИ	16
2.2. Етапи адміністративної процедури.....	16
2.3. Учасники адміністративної процедури	18
Висновки до розділу 2.....	20
РОЗДІЛ 3. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ УДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО ПРОЦЕДУРИ В УКРАЇНІ.....	22
3.1. Аналіз ефективності чинного правового регулювання адміністративної процедури.....	22
3.2. Пропозиції щодо вдосконалення адміністративної процедури в Україні.....	24
Висновки до розділу 3.....	27
ВИСНОВКИ.....	28
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	29
ДОДАТКИ.....	32

ВСТУП

Актуальність теми. У сучасних реаліях розвитку та розбудови України як правової та демократичної держави особливої вагомості набувають питання захисту прав, свобод та законних інтересів громадян у взаємовідносинах з органами публічного управління. Спрямованість на створення конструкції відносин між органами публічної влади та особою, де права останньої будуть належно захищені та регульовані на рівні національного законодавства вимагає суттєвих змін у напрямках державної діяльності та формах взаємодії між публічним управлінням та фізичними і юридичними особами.

Адміністративні процедури є важливими елементами механізму регулювання, що займають особливе місце у державній політиці, оскільки вони відображають суть процесуальних дій органів місцевого самоврядування, органів виконавчої влади та представників громадянського суспільства в контексті місцевого розвитку. На сьогоднішній день чинне законодавство, що регулює адміністративні процедури в органах місцевого самоврядування має низку недоліків та прогалин, оскільки існує велика кількість правових норм, що входять до складу адміністративно-процесуального законодавства, і вони закріплені в численних джерелах, які потребують відповідної систематизації. Це підкреслює необхідність наукового дослідження шляхів удосконалення адміністративно-процесуальної діяльності органів місцевого самоврядування та впровадження ефективного інституту адміністративної процедури, який би забезпечував реалізацію прав, свобод і законних інтересів громадян та юридичних осіб у відповідних відносинах.

Сутність та особливості адміністративної процедури досліджували ся такими вченими: Авер'янов В. Б., Андрійко О. Ф., Бойко І. В., Буханевич О. М., Гетманенко В. А., Губерська Н. Л., Ковбас І. В., Колпаков В. К., Кузьменко О. В., Малик І. М., Маркова О. О., Миколаєць А. П., Миколенко О. І., Овчарук С. С., Оксін В., Писаренко Г. М., Самагальська Ю. Я., Савранчук Л. Л., Тернушак М. М., Тимошук В. П., Тищенко М. М., Фоміч Г. В., Школик А. М., Юрійчук І. В. та інші.

Метою дослідження є визначення сутності та основних особливостей адміністративної процедури як правового інституту.

Зазначена мета розкривається в наступних **завданнях дослідження**:

- Окреслити сутність та зміст адміністративної процедури як елементу механізму правового регулювання;
- Визначити основні засади здійснення адміністративної процедури в Україні;
- Виявити основні недоліки та прогалини у правовому забезпеченні процедурної діяльності органів публічної адміністрації;
- Розробити практичні рекомендації щодо ефективного впровадження адміністративної процедури.

Об'єктом дослідження є суспільні відносини у сфері адміністративної процедури та їх характерні особливості.

У свою чергу, **предмет** нашого дослідження – правові механізми регулювання адміністративної процедури, їх, практичне застосування в діяльності органів публічної адміністрації, а також проблеми та перспективи вдосконалення адміністративно-процесуального законодавства в Україні.

Методи дослідження. Задля повного та ефективного розгляду визначених у плані роботи питань використано наступні методи дослідження: аналізу та синтезу, узагальнення, структурно-системний, формально-логічний, формально-правовий, порівняльний та інші.

Структура роботи. Робота складається зі вступу, трьох розділів, які вміщують сім підрозділів, висновків та списку використаних джерел. Загальний обсяг складає 33 сторінки, з них список використаних джерел та додатки займають 5 сторінок.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПРОЦЕДУРИ

1.1 Поняття адміністративної процедури

Забезпечення результативного здійснення завдань та функцій системи публічного управління та адміністрування в Україні є неможливим без переосмислення процесу створення інституту адміністративної процедури як окремої складової адміністративного права. Його основа полягає в наборі правових норм, що регулюють взаємовідносини суб'єктів публічного адміністрування з фізичними та юридичними особами.

Термін «адміністративна процедура» не має чіткого визначення в адміністративно-правовій науці та отримала різні трактування серед фахівців адміністративного права. Це зумовлено тим, що адміністративна процедура є достатньо багатограним процесом, який охоплює різні аспекти діяльності органів виконавчої влади, їхню взаємодію з громадянами та юридичними особами.

В контексті даного питання варто розглянути різні трактування поняття адміністративної процедури вченими-правознавцями. Так, Мотрук Т. В. під адміністративною процедурою розуміє встановлений адміністративними процесуальними нормами порядок покрокового вирішення індивідуальної проблеми з метою забезпечення або сприяння реалізації прав та законних інтересів осіб, що має результатом прийняття адміністративного акту [1, с. 193].

Бойко І. зазначає, що адміністративна процедура – це певний стандарт діяльності адміністративного органу, що стосується вирішення справ щодо приватної особи за допомогою прийняття актів, якими таким особам надаються права або покладаються обов'язки, а також у деяких випадках і виконання таких актів [2, с. 234].

Значним кроком у чіткому визначенні сутності та особливостей адміністративної процедури стало набрання чинності Законом України “Про адміністративну процедуру” 15 грудня 2023 року, який заклав серйозний фундамент для нової культури правовідносин між громадянами та державою.

Даний нормативно-правовий акт висвітлює зміст, ознаки, принципи, порядок здійснення адміністративної процедури та визначає її як встановлений законом порядок розгляду та вирішення справи [3].

Встановлення законом чітких етапів адміністративного провадження, а саме ініціювання справи, розгляд, прийняття рішення та його оскарження, формує більш зрозумілий, передбачуваний і справедливий механізм співпраці між громадянином і органами публічної адміністрації.

В той же час вкрай важливо розмежовувати адміністративну процедуру від адміністративного процесу (табл. 1.1) Доречною в цій проблематиці є думка М. Тернущака, який зазначає, що поняття адміністративного процесу охоплює адміністративно-судову, адміністративно-деліктну та управлінську діяльність, кожна з яких характеризується певними особливостями. У свою чергу адміністративна процедура виступає як визначений законом чіткий порядок послідовного здійснення процесуальних дій, що визначається окремими нормативно-правовими та підзаконними актами [4, с. 65].

Табл. 1.1

Критерій	Адміністративна процедура	Адміністративний процес
Сутність	Порядок дій органу влади при розгляді індивідуальної справи	Сукупність юридичних дій у сфері адміністративного правосуддя і управління
Обсяг поняття	Вужче, є частиною адміністративного процесу	Ширше, включає процедури, деліктні та судові справи
Основна мета	Прийняття законного, обґрунтованого індивідуального адміністративного рішення	Забезпечення правопорядку, справедливого розгляду адміністративних справ
Учасники	Орган влади та особа, щодо якої розглядається справа	Може включати суд, правоохоронні органи, посадових осіб
Нормативна база	Закон України «Про адміністративну процедуру» та підзаконні акти	КАС України, КУпАП, інші нормативні акти
Приклади	Видача дозволу, надання послуги, реєстрація	Розгляд скарги на орган влади в суді, провадження у справі про правопорушення
Характер	Переважно досудовий, управлінський	Може бути як управлінським, так і судовим

Таким чином, з даної таблиці випливає, адміністративна процедура має вужчий характер та є складовою частиною адміністративного процесу, яка визначає певну послідовність дій органу влади при розгляді індивідуальної справи (зокрема, видача дозволу, надання послуги, прийняття рішення щодо заяви громадянина) та регулюється спеціальними законами, наприклад Законом України «Про адміністративну процедуру». Головна мета адміністративної процедури полягає у забезпеченні законності, прозорості та захисту прав особи під час управлінських рішень.

1.2 Основоположні засади адміністративної процедури

Принципово важливе значення адміністративної процедури полягає в тому, що вона є основним механізмом організації якісної взаємодії між органами державної влади та громадянами або юридичними особами. Її роль важлива як для забезпечення прав і свобод громадян, так і для належного функціонування державної системи в цілому. При цьому нормативне закріплення та безпосередня реалізація органами публічного адміністрування своїх обов'язків має відповідати певним встановленим вимогам – принципам. Вони виступають основою для прийняття рішень, реалізації прав та обов'язків громадян, а також забезпечення справедливості, законності та прозорості в процесах, пов'язаних з управлінською діяльністю. Дотримання принципів адміністративної процедури сприяє досягненню справедливого балансу між інтересами держави та правами осіб, що звертаються до органів влади.

В контексті даного питання слід розглянути основні принципи адміністративної процедури, які визначені у Законі України «Про адміністративну процедуру» [3].

Таким чином, з усієї сукупності засад у сфері застосування адміністративної процедури фундаментальним вважається верховенство права, що визначається як такий спосіб функціонування держави, де людина та її інтереси виступають найвищою цінністю, тому всі державні органи та їх посадові особи зобов'язані здійснювати свої повноваження суворо

дотримуючись прав кожної людини та забезпечуючи умови для її розвитку та благополуччя.

У свою чергу принцип законності означає, що виключно законом визначаються повноваження, організація та порядок діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, їх посадових осіб, що прямо визначено в Основному законі держави [5]. Усі без винятку органи публічної влади здійснюють адміністративне провадження виключно на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбаченому Конституцією України, іншими законами України, а також відповідно до міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Даний принцип дозволяє належним чином забезпечити правову визначеність, справедливість, а також гарантований захист прав громадян у взаємодії з державними органами. Варто зазначити, що навіть передбачені законом дискреційні повноваження адміністративного органу повинні відповідати нормам закону та не відступати від попередніх рішень [3].

Не менш важливим є принцип рівності, який забезпечує баланс інтересів учасників адміністративної процедури. Дія цього принципу спрямована на урівноваження відносин публічної адміністрації із приватними особами та забезпечення чіткого визначення прав та обов'язків адміністративного органу та приватної особи. Реалізація цього принципу є важливою з огляду на відмову від характеристики адміністративних відносин лише як управлінських, всередині яких відбувається організуючий вплив на волю і свідомість особи суб'єктом управління. В такій ситуації про рівність не може йти мова, адже адміністративний орган займає пріоритетне становище. Саме тому законодавче забезпечення рівності сторін адміністративної процедури дає змогу покращити зазвичай слабку позицію особи перед органами влади. Завдяки покладенню великої кількості обов'язків на публічну адміністрацію щодо громадян стає можливим урівноваження сторін та компенсація певної вразливості особи у сфері державних відносин [6, с. 370].

Серед великої кількості спеціальних принципів адміністративних процедур як гарантій реалізації учасниками адміністративного провадження своїх прав у законі відображено принцип обґрунтованості, відповідно до якого адміністративний орган зобов'язаний забезпечувати належність та повноту з'ясування всіх обставин справи, безпосередньо досліджувати докази та інші матеріали. Рішення мають бути ухвалені на основі об'єктивних фактів, які підтверджуються відповідними доказами, а не на основі суб'єктивних припущень чи упереджених уявлень. Це гарантує справедливість та повноту у прийнятті управлінських рішень [3].

Неупередженість адміністративного органу є однією із основних засад адміністративної процедури та ключовою вимогою до адміністративного органу, що передбачає недопустимість наявності особистого інтересу владного органу у певному способі та результаті вирішення справи. Відповідно, законом встановлюються класичні обмеження — заборона родинних зв'язків або суміщення особою різних процесуальних функцій. У разі виникнення подібної ситуації посадова особа зобов'язана заявити самовідвід, а інші учасники мають право заявити відвід [7, с. 423].

Принципи офіційності та відкритості в адміністративному провадженні покликані гарантувати прозорість, справедливість і ефективність дій та рішень адміністративних органів. Згідно з принципом офіційності, орган зобов'язаний самостійно встановлювати всі обставини, що мають значення для справи та збирати необхідні докази, не покладаючи цей обов'язок на особу, якщо інше не передбачено законом. При цьому заборонено вимагати від особи документи або відомості, які вже перебувають у державних чи підпорядкованих установах. Водночас принцип відкритості забезпечує право особи на вільний доступ до інформації щодо адміністративного провадження, включаючи право бути поінформованим про його початок, можливість брати участь у ньому та ознайомлюватися з матеріалами справи. При цьому варто зазначити, що захищені відомості, що становлять інформацію з обмеженим доступом, не підлягають розголошенню відповідно до закону [3].

Також важливе значення для адміністративної процедури має принцип пропорційності, згідно з яким будь-яке обмеження, що може встановлюватися в процесі здійснення адміністративних процедур, повинно бути відповідним до мети, заради якої воно впроваджується. Адміністративний орган зобов'язаний дотримуватися принципу пропорційності як при прийнятті адміністративних актів, так і під час здійснення процедурних рішень і дій. Це передбачає співвідношення між метою рішення та можливими негативними наслідками для прав, свобод чи законних інтересів особи [8, с. 35].

Адміністративний орган здійснює розгляд справи та приймає відповідні рішення в межах розумного строку — тобто якомога швидше, але з урахуванням часу, який об'єктивно необхідний для повноцінного розгляду. При цьому строки не мають перевищувати встановлених законом граничних меж. В той же час, дотримання принципу своєчасності розгляду справи гарантує ефективність адміністративного провадження, мінімізує створення зайвих затримок і забезпечує належний захист прав та інтересів осіб, які звертаються до органу влади [3].

Принципи адміністративної процедури включають також забезпечення права особи на участь у провадженні та ефективний правовий захист. Відповідно до закону особа має право бути вислуханою до прийняття рішення, яке може мати вплив на її права та законні інтереси, подавати документи та докази, що стосуються справи, оскаржити рішення органу в адміністративному чи судовому порядку.

Можемо зробити висновок, що принципи адміністративної процедури є основою для забезпечення справедливого, комплексного та ефективного вирішення справ. Вони гарантують участь особи в процесі, забезпечують її право на захист. Дотримання таких принципів, як пропорційність, своєчасність, офіційність, відкритість та права на оскарження, сприяє законності, запобігає зловживанням органу та значною мірою знижує ризики порушення прав громадян, створюючи умови для довіри до адміністративної системи та її рішень.

1.3 Основні види адміністративних процедур

Адміністративні процедури є принципово важливою складовою частиною правової системи будь-якої держави, оскільки забезпечують належну організацію та регулювання різних аспектів управлінської діяльності. Залежно від контексту адміністративні процедури можуть суттєво відрізнятися між собою, чим пояснюється наявність великої кількості поглядів і підходів до їх класифікації.

Зокрема, Осадчий А.Ю. та Закаленко О. В. зазначають, що найбільшу теоретичну та практичну цінність має класифікація адміністративних процедур залежно від того, яку з правових форм діяльності органів публічного адміністрування вони опосередковують. За таким критерієм вони поділяються на правотворчі та правозастосовні [9, с. 83]. Чітке розмежування адміністративних процедур подано в таблиці нижче (Табл. 1.2).

Табл. 1.2

Критерій класифікації	Вид адміністративної процедури	Характеристика
За правовою формою	1. Правотворчі	Врегулювання підготовки, прийняття та реалізації нормативно-правових актів
	2. Правозастосовні	Застосування норм права до конкретних суб'єктів і ситуацій
За характером правозастосування	1. Адміністративно-організаційні	Спрямовані на обслуговування потреб громадян, без застосування примусу
	2. Адміністративно-юрисдикційні	Містять ознаки правового примусу, спрямовані на захист правопорядку
За ініціатором провадження	1. Заявні	Ініціюються за заявою фізичних/юридичних осіб з метою реалізації прав
	2. Втручальні	Ініціюються органом влади для здійснення контролю, нагляду, моніторингу
За складністю	1. Прості	Одноразові дії, які завершуються швидко, без додаткових процедур
	2. Складні	Вимагають кількох етапів, можливо — залучення фахівців, експертів
За функціональним призначенням	1. Реєстраційні	Підтвердження або надання правового статусу
	2. Дозвільні	Надання дозволу на певну діяльність
	3. Інспекційні	Контроль за дотриманням вимог, норм і стандартів
	4. Ліцензійні	Надання ліцензій на певні види діяльності
	5. Акредитаційні	Визнання

Суть правотворчих адміністративних процедур полягає в тому, що вони допомагають впорядкувати процес підготовки, прийняття та реалізації нормативно-правових актів органами публічного адміністрування. Таким чином, основі чітко встановлених юридичних норм визначається обсяг повноважень суб'єктів, межі їх взаємодії між собою та безпосередньо з громадянами. У свою чергу адміністративні правозастосовні процедури мають на меті безпосереднє застосування норм права органами публічного управління до конкретних суб'єктів та у конкретних життєвих обставинах [9, с. 83].

Власне, правозастосовні процедури дозволяють забезпечити адаптацію загальних правових норм до конкретних ситуацій, що виникають у повсякденному житті, гарантуючи, що кожен випадок отримує індивідуальне правове вирішення, яке відповідатиме наявним умовам та обставинам у відповідності до попередньо визначених правових норм

Адміністративні правозастосовні процедури включають в себе велике коло різноманітних процесів, які відрізняються своєю специфікою та метою. Таким чином, в теорії адміністративного права виникло чимало підходів щодо їх класифікації відповідно до різних критеріїв. Зокрема, найбільш поширеною точкою зору є розмежування правозастосовних процедур за характером адміністративних відносин на адміністративно-організаційні та адміністративно-юрисдикційні процедури. Таке розмежування допомагає детальніше виявити особливості кожного типу процедур і краще зрозуміти їхню роль у підтриманні правопорядку та законності в роботі публічної адміністрації.

Таким чином, адміністративно-організаційні пов'язані з регулюванням певних суспільних відносин з метою задоволення потреб фізичних та юридичних осіб. У свою чергу адміністративно-юрисдикційні процедури мають охоронний характер і передбачають прийняття правозастосовного акту та застосування заходів правового примусу до винних осіб [9, с. 88].

Крім того, важливе значення має поділ адміністративних процедур за ініціатором їх здійснення на заявні та втручальні.

Заявні адміністративні процедури розпочинаються виключно після звернення правоздатної особи до органу публічної влади з метою реалізації належних їй прав, свобод або законних інтересів. Такі процедури відіграють ключову роль у забезпеченні доступності правосуддя, формуванні ефективного діалогу між державними інституціями та громадянами, а також у вирішенні життєвих питань, що виникають у щоденній практиці. Завдяки їм зменшуються адміністративні перешкоди та створюються сприятливі умови для реалізації прав, гарантованих державою.

У свою чергу втручальні адміністративні процедури, відповідно до ст. 36 Закону України «Про адміністративну процедуру» розпочинаються за ініціативою адміністративного органу, у тому числі, у порядку здійснення ним інспекційного (контрольного, наглядового) повноваження» [3].

Основною метою втручальних процедур є забезпечення дотримання законодавства, а також запобігання порушенням правопорядку. Вони можуть включати перевірки, моніторинг діяльності суб'єктів господарювання або громадян, притягнення до відповідальності у разі виявлення порушень та мають на меті регулювання та контроль за діяльністю, що може мати негативний вплив на публічний порядок, безпеку чи інші суспільні інтереси.

До основних ознак втручальних адміністративних процедур Зубко В. О. відносить наступні:

- 1) вони є результатом реалізації контрольно-наглядових функцій суб'єктами публічної адміністрації
- 2) вони не залежать від волевиявлення зацікавлених осіб
- 3) їх застосування можливе лише на підставі положень законодавства;
- 4) приводом для відкриття адміністративного провадження є захист прав та інтересів громадян, а також дотримання належного стану законності;
- 5) їх результатом є адміністративні акти, що приймаються у встановленому законом порядку та формі та, які можуть мати негативні наслідки для зацікавлених осіб тощо [10, с. 789].

Залежно від рівня складності реалізації адміністративні процедури поділяються на прості та складні. Прості процедури передбачають виконання органом публічного управління одноразових, лінійних дій, результатом яких є прийняття адміністративного акта без потреби у додаткових кроках. Натомість складні процедури охоплюють багатоетапні та взаємозалежні дії, часто з участю сторонніх спеціалістів — таких як експерти, перекладачі чи консультанти.

Зміст адміністративних процедур також обумовлює їх поділ на певні типи. Зокрема:

- **реєстраційні процедури** мають на меті офіційне визнання правового статусу суб'єктів або об'єктів, шляхом закріплення юридичних характеристик у публічному реєстрі;
- **дозвільні процедури** пов'язані з наданням дозволів на певну діяльність, що вимагає державного контролю;
- **інспекційні процедури** передбачають контроль з боку уповноважених органів щодо дотримання норм чинного законодавства;
- **ліцензійні процедури** застосовуються для регулювання діяльності у сферах, що потребують спеціального дозволу — таких як енергетика, фармацевтика, будівництво — з метою гарантування законності та безпеки;
- **акредитаційні процедури** служать для перевірки відповідності суб'єктів чи організацій встановленим стандартам, зокрема у сферах освіти, науки, медицини.

Таким чином, адміністративні процедури охоплюють широкий спектр дій, що класифікуються за характером їх реалізації, рівнем складності, правовою сутністю та взаємодією із суб'єктами адміністративних правовідносин. Залежно від мети, вони можуть мати правозастосовний чи нормотворчий характер, бути організаційними чи юрисдикційними, ініціюватися заявою чи передбачати втручання органів влади, і водночас відігравати важливу роль у забезпеченні стабільності правопорядку та ефективного функціонування публічної адміністрації.

Висновки до розділу 1

У підсумку варто наголосити, що адміністративна процедура є важливим інститутом адміністративного права, який забезпечує правову визначеність, прозорість і справедливість у взаємодії органів публічної адміністрації з фізичними та юридичними особами.

Прийняття Закону України «Про адміністративну процедуру» стало точкою відліку для формування єдиних підходів у сфері адміністративного провадження. У даному розділі розкрито систему засад адміністративної процедури, які є фундаментом для справедливого врядування та гарантують права учасників адміністративних відносин. Зокрема, такі принципи як верховенство права, рівність, обґрунтованість, пропорційність та своєчасність сприяють формуванню довіри до публічної влади.

Також було зацентовано увагу на класифікації адміністративних процедур — за правовим змістом, характером правозастосування, ініціатором та функціональним призначенням, що дозволяє краще розуміти механізм їх реалізації на практиці. Висвітлення широкого спектру процедур підкреслює їхню роль у підтриманні правопорядку та ефективності публічного адміністрування. Усі ці теоретичні засади створюють підґрунтя для подальшого вдосконалення інституту адміністративної процедури в Україні відповідно до європейських стандартів.

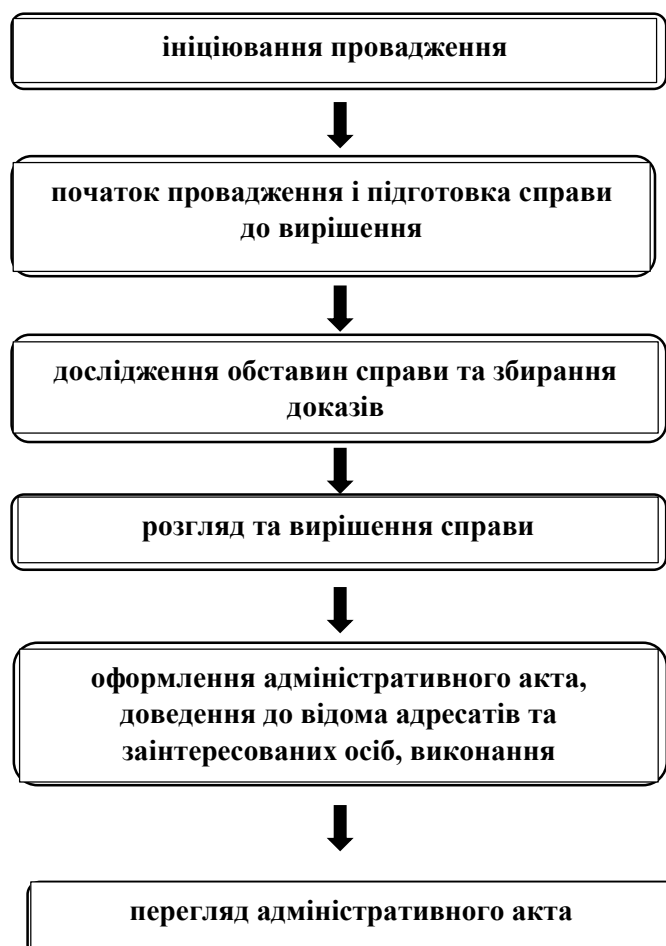
РОЗДІЛ 2. ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ЗДІЙСНЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПРОЦЕДУРИ

2.1 Етапи адміністративної процедури

Адміністративно-процедурна діяльність розвивається як безперервна послідовність різноманітних дій, у межах якої орган публічної влади, незалежно від особливостей кожної конкретної ситуації, виконує стандартний набір операцій, спрямованих на досягнення визначених цілей. Ця діяльність набуває ознак структурованого циклу, який поділяється на логічно завершені етапи, які формують логіку та порядок дій, що здійснюються під час аналізу адміністративної справи, винесення рішень та реалізації відповідних заходів.

Таким чином, адміністративна процедура реалізується через низку взаємопов'язаних стадій, які можна подати у вигляді схеми (як показано на рисунку нижче).

Рис. 2.1

Отже, як впливає зі схеми, адміністративне провадження відповідно до закону може ініціюватися або за зверненням особи з метою реалізації її прав, свобод чи законних інтересів, або ж за ініціативою адміністративного органу, зокрема в межах реалізації його контрольних, інспекційних чи наглядових повноважень [3].

Під час підготовки справи до розгляду адміністративний орган оцінює повноту наявних матеріалів та за потреби звертається по додаткову інформацію чи документи до інших установ, організацій або підприємств. Окрім цього, він зобов'язаний залучити до провадження саму особу, яка є адресатом адміністративного рішення, повідомити її про підстави відкриття провадження, можливі юридичні наслідки, а також проінформувати інших заінтересованих осіб про їхні права та початок провадження. Додатково можуть бути здійснені також інші передбачені законом дії.

Центральне місце в адміністративному процесі займає вивчення фактичних обставин справи та формування доказової бази. Саме на цьому етапі орган публічної влади зобов'язаний об'єктивно дослідити всі наявні факти, перевірити достовірність і юридичну значущість отриманих даних, та провести оцінку доказів згідно з чинними нормативно-правовими вимогами. Якість цього етапу є вирішальною для ухвалення обґрунтованого, правомірного та справедливого рішення, яке відповідає як законодавчим нормам, так і завданням самого провадження [3].

Суттєвим чинником ефективності адміністративного розгляду є правильне оформлення адміністративного акта. Для цього необхідно дотримуватися вимог щодо структури документа, його змістовного наповнення та юридично значущої форми. У Додатку А наведено зразок типового адміністративного рішення, яке приймається в межах процедурного розгляду. Він ілюструє основні елементи, обов'язкові для таких документів: підстави для прийняття рішення, правове обґрунтування, реквізити суб'єкта владних повноважень тощо.

Завершальну роль у процедурі відіграє етап реалізації адміністративного акта — саме через нього забезпечується фактичне втілення прийнятого рішення.

Водночас, для гарантування дотримання законності, законодавство передбачає можливість ініціювання процедури перегляду або скасування вже ухваленого адміністративного акта у порядку, визначеному законом[13].

Отже, стадії адміністративної процедури являють собою чітко визначену послідовність дій, спрямованих на розгляд та вирішення індивідуальних адміністративних справ. Кожен етап – від ініціювання провадження до можливого перегляду адміністративного акта – відіграє важливу роль у забезпеченні законності, обґрунтованості та ефективності адміністративного процесу. Дотримання цієї поетапності є необхідною умовою для захисту прав та законних інтересів фізичних і юридичних осіб у їхніх відносинах з органами публічної влади та сприяє належному функціонуванню системи державного управління в цілому.

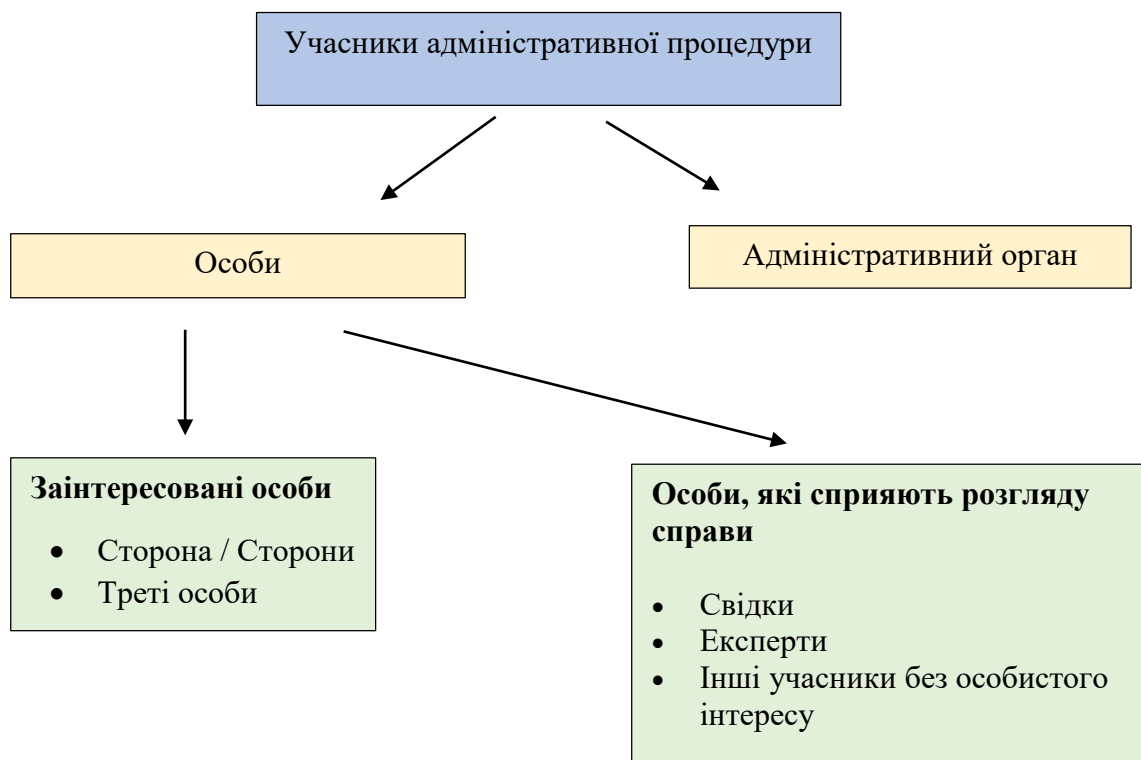
2.1 Учасники адміністративної процедури

Адміністративна процедура є багатокомпонентним процесом, у межах якого взаємодіють різні суб'єкти, кожен із яких виконує визначену функцію задля забезпечення законності та обґрунтованості прийняття адміністративних рішень. Закон України "Про адміністративну процедуру" окреслює коло осіб, які беруть участь або можуть бути залучені до адміністративного провадження, визначаючи їхні права, обов'язки та процесуальний статус.

Згідно з положеннями Закону в адміністративному провадженні беруть участь або можуть бути залучені адміністративний орган, учасники адміністративного провадження та особи, які сприяють розгляду справи [3]. З широкої точки зору, усі ці три категорії суб'єктів можна було б вважати учасниками загальної адміністративної процедури, враховуючи їхню можливу або обов'язкову присутність у процесі. Проте, законодавець вирішив не включати до поняття "учасники адміністративного провадження" сам адміністративний орган, що здійснює розгляд та прийняття рішення, а також осіб, які надають сприяння у справі. Обидві ці категорії об'єднує відсутність власної зацікавленості у підсумках розгляду конкретної справи [3].

Слушною є думка Школика А. про те, що чинна термінологія Закону України «Про адміністративну процедуру» потребує ґрунтовного переосмислення та узгодження [14, с. 158]. Вчений запропонував здійснити певні зміни у визначенні суб'єктів адміністративного провадження, які можна окреслити в наступною схемою:

Рис 2.2

На даному рисунку відображено такі пропозиції щодо визначення учасників адміністративної процедури:

По-перше, варто розглядати адміністративний орган та фізичну чи юридичну особу як учасників провадження у спільному значенні, оскільки обидві сторони об'єктивно залучені до процесу розгляду справи.

По-друге, доцільним є чітке розмежування категорії "особи" на дві групи: заінтересованих осіб та осіб, які лише сприяють вирішенню справи. Такий поділ ґрунтується на наявності або відсутності особистої зацікавленості в результаті провадження.

По-третє, у межах групи заінтересованих осіб слід окремо виділяти "сторони" та "третіх осіб" (або "інших заінтересованих"), аби точніше визначати їхній процесуальний статус і функціональну роль у провадженні [14, с. 158].

Окремим учасником адміністративного провадження визнається також представник. Закон дозволяє особі брати участь у процедурі не лише особисто, а й через довірену особу, крім випадків, коли законом прямо передбачена особиста присутність. Представництво має бути належним чином підтверджене: довіреністю, договором, актом органу управління юридичної особи, нормами закону чи іншими правовими підставами. У визначених випадках така довіреність потребує нотаріального посвідчення [3].

Отже, участь різних категорій осіб у адміністративному провадженні є визначальною для забезпечення його легітимності, відкритості та правової справедливості. Водночас на практиці актуальним залишається питання чіткого правового оформлення повноважень учасників, а також створення додаткових процедурних гарантій для захисту їхніх прав та інтересів.

Висновки до розділу 2

Проведений аналіз дозволяє зробити висновок, що адміністративна процедура є динамічним, багаторівневим процесом, в межах якого органи публічного управління реалізують свої повноваження, забезпечуючи дотримання прав та законних інтересів фізичних і юридичних осіб. Нами було детально розглянуто етапи адміністративного провадження — від ініціювання справи до можливості перегляду прийнятого акта, що дозволяє вибудувати ефективну модель послідовних управлінських дій, спрямованих на досягнення справедливого рішення.

При аналізі суб'єктного складу адміністративної процедури встановлено, що ключовою умовою здійснення адміністративних процедур є чітке визначення прав, обов'язків та повноважень усіх осіб, які беруть у ній участь. Загалом, розгляд структури етапів та учасників адміністративної процедури вказує на необхідність подальшого розвитку законодавчої бази, вдосконалення

процедурних механізмів і систематизації ролей учасників у контексті підвищення ефективності публічного адміністрування в Україні.

РОЗДІЛ 3. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ УДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО ПРОЦЕДУРИ В УКРАЇНІ

3.1 Аналіз ефективності чинного правового регулювання адміністративної процедури

Стан правового регулювання адміністративної процедури в Україні є важливим індикатором зрілості системи публічного управління та рівня правової державності. Адміністративна процедура як правовий інститут покликана забезпечити прозору, справедливу та ефективну взаємодію між громадянином і державою, що особливо актуально в умовах активних реформ та євроінтеграційних прагнень України. У цьому контексті важливо оцінити не лише нормативну базу, а й механізми її впровадження, рівень доступності адміністративних послуг, рівень дотримання принципів правової визначеності, а також відповідність чинного регулювання потребам громадян і викликам сучасності.

Україна вже зробила певні кроки на шляху вдосконалення адміністративної процедури. Зокрема, одним із ключових інструментів у реалізації реформи децентралізації стали центри надання адміністративних послуг, які забезпечили громадянам у регіонах, включно з найвіддаленішими населеними пунктами, реальний доступ до якісних адміністративних сервісів. Ці центри не лише оптимізували процес обслуговування, але й стали інструментом розвитку громад, підвищення довіри до влади та посилення ролі місцевого самоврядування [15, С. 202].

Окрему увагу варто приділити також впровадженню цифрових інструментів отримання адміністративних послуг. Процес цифровізації публічного адміністрування спрямований на спрощення бюрократичних процедур для громадян, мінімізацію часових витрат та забезпечення прозорості функціонування державного апарату. Застосування інтернет-технологій значною мірою підвищує доступність послуг, знижує ризики корупції та сприяє формуванню ефективної моделі електронного урядування. Проте, варто

зазначити, що стабільне функціонування такої системи можливе лише за умов цілісного і системного підходу до подолання існуючих проблем [16, С. 27].

Україна активно впроваджує нові підходи в публічному управлінні, зокрема електронне урядування, онлайн-моніторинг публічних послуг, прозорість у державних закупівлях тощо. Ці інновації сприяють підвищенню ефективності та прозорості діяльності державних органів.

Ухвалений у 2022 році Закон «Про адміністративну процедуру» став важливим кроком на шляху до створення прозорої та передбачуваної системи взаємодії громадян із публічною адміністрацією. Цей нормативно-правовий акт має інноваційний характер, адже вперше на законодавчому рівні врегульовано ключові аспекти адміністративного провадження: процедури ухвалення адміністративних актів, права та обов'язки учасників, принципи прозорості, неупередженості, обґрунтованості та рівності.

Судові органи дедалі частіше звертаються до норм цього закону як до основи для оцінки дій органів публічної адміністрації, що свідчить про актуальність і дієвість нових правових механізмів. Зокрема, суди застосовують положення закону при вирішенні спорів, пов'язаних із порушенням порядку ухвалення адміністративних актів, недотриманням процедурних прав осіб або перевищенням повноважень адміністративними органами.

Однак, попри позитивні зрушення, чинне правове регулювання на даний момент залишається далеким від досконалості, адже містить низку прогалин і неузгодженостей із іншими нормативно-правовими актами, що ускладнює його застосування на практиці. Зокрема, Миколенко І. зазначає, що чинним законодавством не враховане все розмаїття адміністративних процедур, які можуть суттєво відрізнятись між собою залежно від їх цілей, змісту, складу учасників і характеру прийнятих рішень. Такий уніфікований підхід нерідко виявляється недостатньо ефективним, а іноді навіть шкодить належному врегулюванню сервісних та публічно-правових відносин у сфері адміністративних послуг [17, С. 46].

В Україні все ще відсутня повноцінна, уніфікована система адміністративного законодавства, яка б забезпечувала єдині стандарти процедурної діяльності публічної адміністрації. Тому подальше формування такого законодавства є не лише актуальним, а й критично важливим завданням у контексті реалізації демократичних принципів та підвищення ефективності державного управління.

Таким чином, Україна продемонструвала помітний прогрес у сфері правового регулювання адміністративної процедури, особливо в напрямках децентралізації, цифровізації та впровадження інноваційних механізмів публічного управління. Створення мережі ЦНАПів, розширення можливостей онлайн-доступу до послуг, а також ухвалення Закону України «Про адміністративну процедуру» є свідченням прагнення держави до модернізації системи надання адміністративних послуг та ефективного захисту прав громадян. Проте, чинне регулювання ще не позбавлене значних проблем, що свідчить про потребу в подальшому вдосконаленні законодавчої бази, її систематизації та адаптації до європейських стандартів. Такий підхід дозволить підвищити якість публічних послуг, зміцнити правову визначеність у сфері адміністративних процедур та забезпечити ефективну взаємодію громадянина з державою.

3.2 Пропозиції щодо вдосконалення адміністративної процедури в Україні

У сучасних умовах реформування системи публічного управління в Україні особливої актуальності набуває питання вдосконалення адміністративної процедури. Це обумовлено необхідністю впровадження ефективної, прозорої та справедливої взаємодії між громадянами, суб'єктами господарювання та органами виконавчої влади. З прийняттям Закону України «Про адміністративну процедуру» було започатковано новий етап у розвитку адміністративного права, проте сам закон потребує вдосконалення.

На думку Горбалінського В., чинний Закон України «Про адміністративну процедуру» має низку системних недоліків, серед яких конфлікт між його положеннями та нормами інших нормативно-правових актів, надмірна кількість нечітких правових формулювань, широкі межі дискреційного впливу адміністративних органів, а також недосконале врегулювання інституту відкликання адміністративного акта. Вчений наголошує, що відсутність уніфікованої та узгодженої системи адміністративного законодавства досі залишається серйозною проблемою в Україні. Саме тому необхідність комплексної модернізації згаданого закону та його гармонізації з галузевим законодавством набуває особливої ваги в умовах продовження реформ та інтеграції України до правової системи Європейського Союзу [18, С. 236].

Хоч Україна досягла значних успіхів у сфері цифровізації адміністративних процедур, зокрема завдяки функціонуванню порталу «Дія» та Єдиному державному вебпорталу електронних послуг, на даний момент існує низка напрямів, які потребують подальшого вдосконалення. Серед них — створення єдиної міжвідомчої бази документів, яка б забезпечила автоматичний обмін даними між різними державними органами та впровадження інструментів підтримки користувачів, таких як чат-боти та мобільні застосунки.

Аналізуючи переваги діджиталізації варто виділити легкий доступ до необхідних даних, полегшення роботи персоналу та зменшення витрат технічного характеру. Важливе значення має також якісна, швидка обробка та формування інформації, підвищення якості обслуговування клієнтів, менша ймовірність помилок в розрахунках тощо.

Проте, варто зазначити, що важливою умовою успішної цифрової трансформації є підвищення цифрової грамотності населення, особливо серед старшого покоління, якісне технічне оснащення, своєчасне оновлення даних та забезпечення рівного доступу до онлайн-послуг в усіх регіонах країни, що потребує уваги держави.

Базовими принципами відмінного врядування, відповідно до закону є прозорість та відкритість інформації. Таким чином, оприлюднення рішень

адміністративних органів у відповідності до Закону України «Про доступ до публічної інформації» не лише посилює особисту відповідальність посадовців, а й забезпечує умови для громадського контролю та прозорого моніторингу управлінської діяльності.

Аналізуючи ефективність регулювання адміністративної процедури слід звернути увагу на проблему відсутності уніфікації форм документів, зокрема типових заяв, що подаються громадянами до органів публічної адміністрації. Попри те, що в практиці застосовуються численні зразки таких заяв, законодавство України не передбачає єдиного стандартизованого підходу до їх оформлення. Проте, типові форми заяв могли б значно підвищити доступність та зрозумілість адміністративних процедур, спростити взаємодію між громадянами та державою та зменшити ризики бюрократичних перепон. У зв'язку з цим доцільно впровадити єдині шаблони для найпоширеніших адміністративних звернень. Приклад одного з таких документів наведено у **Додатку Б**, що значною мірою спрощує подання заяви в межах адміністративного провадження.

Реформування адміністративного управління неможливе без підвищення професійної кваліфікації державних службовців. Має бути запроваджена система безперервного навчання, в тому числі через онлайн-курси, сертифікаційні програми та участь у семінарах. Особливий акцент варто робити на:

- **правах людини** — для забезпечення гуманного та законного підходу в управлінських рішеннях;
- **етичних нормах** — для формування нової культури державної служби;
- **антикорупційних стандартах** — як ключового інструменту довіри до влади.

Водночас держава має інвестувати у розробку методичних матеріалів, тренінгових платформ і партнерств з провідними навчальними закладами.

Таким чином, удосконалення адміністративної процедури в Україні є необхідною умовою ефективного публічного управління. Попри наявні позитиви

прийняття Закону «Про адміністративну процедуру», існують проблеми з його узгодженістю та браком системного законодавства. Прогрес у цифровізації, як-от функціонування порталу «Дія» також потребує розширення функцій, технічної інтеграції та підвищення цифрової грамотності населення. Важливими залишаються також прозорість діяльності органів влади, доступ до відкритих реєстрів і розвиток механізмів оскарження.

Висновки до розділу 3

Розгляд проблем та перспектив удосконалення адміністративної процедури в Україні засвідчив, що попри наявні досягнення, зокрема прийняття Закону України «Про адміністративну процедуру», створення мережі ЦНАПів та активну цифровізацію публічних послуг, чинна система все ще потребує значного вдосконалення. Діючі механізми правового регулювання демонструють позитивні тенденції, але містять суттєві прогалини, зокрема — у сфері уніфікації процедур, чіткості визначення повноважень органів публічної адміністрації, а також координації між різними галузями законодавства.

Особливу увагу слід приділити усуненню нормативних колізій, стандартизації типових адміністративних документів, а також підвищенню рівня цифрової доступності адміністративних послуг у регіонах. Запровадження єдиної міжвідомчої бази документів, розширення функціоналу платформи «Дія» та забезпечення відкритості реєстрів дозволять забезпечити прозорість процедур та зміцнити довіру громадян до держави.

Водночас ключовим фактором успіху реформи є професіоналізм посадових осіб, що здійснюють адміністративне провадження. Тому створення системи постійного навчання з акцентом на права людини, етику та антикорупційні норми є надзвичайно актуальним.

Таким чином, реальне вдосконалення адміністративної процедури повинно здійснюватися не лише шляхом законодавчих змін, а й через системну модернізацію практичної діяльності публічної адміністрації, що відповідає потребам громадян та європейським стандартам врядування.

ВИСНОВКИ

У результаті проведеного дослідження було проведено комплексний аналіз адміністративної процедури як одного із ключових інститутів адміністративного права України, що забезпечує правову визначеність, справедливість і прозорість взаємодії органів публічної влади з фізичними та юридичними особами

Нами було розкрито загальну природу адміністративної процедури як правового механізму, що забезпечує реалізацію прав та інтересів громадян. Значну увагу приділено принципам, закладеним у Законі України «Про адміністративну процедуру», які формують основу для добросовісного, ефективного і відкритого врядування. У свою чергу класифікація адміністративних процедур за різними критеріями дозволила системно окреслити їх функціональну специфіку.

При аналізі структури адміністративної процедури було визначено основні етапи її реалізації — від ініціювання справи до стадії перегляду прийнятого адміністративного акта. Особливу увагу було приділено аналізу суб'єктного складу провадження та визначенню процесуального статусу кожної категорії осіб. Водночас звернено увагу на необхідність оновлення правового визначення учасників.

При дослідженні актуальних викликів й перспектив вдосконалення адміністративної процедури визначено, що, попри значні позитивні зрушення — насамперед прийняття базового закону, впровадження ЦНАПів та цифровізацію послуг — існують суттєві проблеми, пов'язані з неузгодженістю нормативної бази, недостатньою уніфікацією процедур.

Отже, адміністративна процедура є важливим інструментом у структурі публічного врядування, що має бути постійно вдосконалюваним відповідно до практичних потреб, міжнародних стандартів і очікувань суспільства. Подальший розвиток цього інституту повинен базуватися на інтеграції правових, організаційних і технологічних рішень, що сприятимуть формуванню справедливої, ефективною та прозорою системи управління в Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Мотрук Т. В. Поняття та ознаки адміністративної процедури. *Порівняльно-аналітичне право*. 2016. №6. С.190-193.
2. Бойко І. Роль і значення адміністративної процедури у публічному адмініструванні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2022. № 69. С. 229-236.
3. Про адміністративну процедуру: Закон України від 17.11.2021 р. № 2073-ІХ. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2023, № 15, ст.50. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text> (дата звернення: 20.04.2025)
4. Тернущак М. Щодо питання співвідношення категорій «адміністративний процес» та «адміністративна процедура». *Національний юридичний журнал: теорія і практика*. 2020. С. 62-65.
5. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 16.11.2024).
6. Гаріфуллін М.В. Вирішальна роль принципів адміністративної процедури в забезпеченні ефективного регулювання адміністративних актів. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. 2024. С. 366-374.
7. Петелька О.І. Спеціальні принципи адміністративних процедур. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. 2024. № 4. С. 421-426.
8. Чирва, Є., Борисенко, А. Принцип пропорційності в системі принципів здійснення адміністративних процедур. *Law. State. Technology*. № 2, 32–37.
9. Осадчий А.Ю., Закаленко О. В. До питання про класифікацію адміністративних процедур. *Вісник Чернівецького факультету Національного університету «Одеська юридична академія»*. 2019. №2. С. 83-92.

10. Зубко В.О. Характеристика втручальних адміністративних процедур в продовольчій сфері. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. №11. С. 787-789.
11. Миколаєць А. П. Види адміністративних процедур у сфері взаємодії держави та громадськості. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2022. № 4. С. 65-70.
12. Розуміння адміністративної процедури. Тести на державну службу. URL: <https://testderz.com/zno-pravo/admin-law-lecture/%D1%80%D0%BE%D0%B7%D1%83%D0%BC%D1%96%D0%BD%D0%BD%D1%8F-%D0%B0%D0%B4%D0%BC%D1%96%D0%BD%D1%96%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0%D1%82%D0%B8%D0%B2%D0%BD%D0%BE%D1%97-%D0%BF%D1%80%D0%BE%D1%86%D0%B5%D0%B4%D1%83%D1%80/> (дата звернення: 20.04.2025).
13. Стадії адміністративної процедури. Тести на державну службу. URL: <https://testderz.com/zno-pravo/admin-law-lecture/%D1%81%D1%82%D0%B0%D0%B4%D1%96%D1%97-%D0%B0%D0%B4%D0%BC%D1%96%D0%BD%D1%96%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0%D1%82%D0%B8%D0%B2%D0%BD%D0%BE%D1%97-%D0%BF%D1%80%D0%BE%D1%86%D0%B5%D0%B4%D1%83%D1%80%D0%B8/> (дата звернення: 20.04.2025).
14. Школик А. М. Види учасників адміністративного провадження. *Проблеми законності*. 2023. №163. С. 144-162.
15. Гусаров С. М., Марчук М. І. Вплив децентралізації на швидкість надання адміністративних послуг в умовах війни. *Право і Безпека*. 2023. № 1. С. 202-212.
16. Малець М., Яровик Д. Цифровізація адміністративного процесу: використання електронних засобів у державному управлінні та адміністративних процесах. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2024. № 85. С. 23-28.

17. Миколенко О. І. Практичне значення положень Заону України "Про адміністративну процедуру" (критичний аналіз). *Правова держава*. 2022. № 47. С. 40-48.
18. Горбалінський В.В. Перспективи розвитку і застосування законодавства щодо на-дання адміністративних процедур в Україні. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. 2022. С. 233-237.

ДОДАТКИ

Додаток А

ЛИПОВЕЦЬКА МІСЬКА РАДА ВІННИЦЬКОГО РАЙОНУ ВІННИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ РІШЕННЯ

20 квітня 2023 року

м. Липовець

№ 90

Про надання дозволу на розміщення зовнішньої реклами

Відповідно до Закону України «Про благоустрій населених пунктів України», Порядку розміщення зовнішньої реклами в Липовецькій територіальній громаді Вінницького району Вінницької області, затвердженого рішенням 20 сесії міської ради 8 скликання від 29 вересня 2021 року № 499, розглянувши звернення уповноваженої особи ТОВ «ТАС АГРО ЗАХІД» НОВОХАЦЬКОГО В.П. від 07 квітня 2023 року про надання дозволу на розміщення зовнішньої реклами, керуючись підпунктом 13 пункту «а» частини 1 статті 30 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», виконавчий комітет міської ради ВИРІШИВ:

1. Надати дозвіл уповноваженій особі ТОВ «ТАС АГРО ЗАХІД» НОВОХАЦЬКОМУ В.П. (місце знаходження юридичної особи: вул. Героїв Майдану, 63 м. Липовець) на розміщення зовнішньої реклами на перехресті вулиць Героїв Майдану та Подільська м. Липовець (білборд розміром 3м*6м (сторона Б)), терміном на 3 (три) місяці з 25 квітня 2023 року по 25 липня 2023 року (включно).

2. Відділу містобудування, архітектури та житлово-комунального господарства міської ради (Тамара ГРИЦАЙ):

- видати дозвіл на розміщення зовнішньої реклами;
- підписати договір тимчасового користування місцем розташування рекламного засобу, що перебуває у комунальній власності Липовецької територіальної громади.

3. Контроль за виконанням цього рішення покласти на заступника міського голови з питань діяльності виконавчих органів ради Анатолія ДАЦЬКОГО.

Міський голова

Віктор БИЧКОВ

Додаток Б

Вороньківському сільському голові

Чешко Л.І.

прізвище, ім'я, по батькові заявника

адреса

телефон

ЗАЯВА

Прошу оформити передачу в приватну (спільну сумісну, спільну часткову) власність квартири, жилого приміщення в гуртожитку, кімнати у комунальній квартирі (необхідне підкреслити), що займаю я

 разом із членами сім'ї на умовах найму.

Згідно із Законами України "Про приватизацію державного житлового фонду" та "Про забезпечення реалізації житлових прав мешканців гуртожитків" моя сім'я має право на безоплатну приватизацію житла.

При оформленні квартири (будинку), жилого приміщення у гуртожитку, кімнати у комунальній квартирі(необхідне підкреслити) у спільну часткову власність прошу передати у приватну власність членам сім'ї у рівних частках:

Уповноваженим власником житла визначено

До заяви додаю:

1. Копії документів, що посвідчують особу та підтверджують громадянство України, громадянина, який подає заяву, та всіх членів його сім'ї (для осіб, які не досягли 14 років, копії свідоцтв про народження), які проживають разом із ним;

2. Документ, що підтверджує невикористання житлових чеків для приватизації державного житлового фонду;

3.

;

4.

" ____ " _____ 20 ____ року
